

Hanus á Gørðum í Christianskirkjuni fyrrapartin fríggjadagin, tá ið skúlabørnini vóru til jólaguðstænastru

Mynd: Eydbii myndir

menuttan undantak so fær prestur eftir stutt prát høvi at biðja eina bøn.

Útbúgvinn í Noregi

Hanus á Gørðum las til prest í Oslo – á Det teologiske menighedsfakultet – har hann var liðugur á sumri í 2007.

– Eg havi ongantið hildið meg vera serliga akademiskan, og skúlin hevur ongantið kenst lættur, hvørki í fólka-skúlanum ella á HF skeiðnum her í Klaksvík ella í teologiska lestrinum. Viljin var góður, tí eg visti, hvat eg ætlaði mær, men tað var um reppið, at eg gavst at lesa. Eg var fyrst hálvt annað ár í Keypmannahavn, har eg dumpaði og flutti heimaftur. Eftir at hava verið vikarur á Viðareiði í eitt ár hugsaði eg um at fara at læra til lærara, tí mær dámdi væl í skúlanum og at fáast við børn. Prestakallið var alla tíðina har, og eftir at hava tosað við Hans Eiler Hammer, sum tá var prestur í Klaksvík, um at lesa í Noregi, gjørdi eg av at flyta til Oslo. Krøvini um latín, grikskt og hebraiskt og kirkjusøgu vóru tey somu sum í Keypmannahavn, men umstøðurnar vóru øðrvísi. Tað var stutt millum lærarnar og studentarnar, og lesturinn var soleiðis samanskrúvaður, at tað mest sum beinanvegin vóru tænastru á sjúkrahúsum, og í fongslum og kirkjum á skránni, greiðir Hanus á Gørðum frá, og hann heldur fram:

– Donsku myndugleikarnir góðkendu ikki kvalifikatiónirnar úr Noregi at vera nóg dyggar. Hetta summarið í 2007 varð fólkakirkjan yvirtikin, og føroyski landsmyndugleikin við Jógvan í Lakjuni, sum var landsstýrismaður í kirkjumálum, og kirkjumyndugleikin við Hans Jacob Joensen, biskupi, góðtók prógvið úr Noregi. Tó var neyðugt hjá mær at skriva uppgávu bæði í Gamla og Nýggja Testamenti á lærda háskúlanum í Keypmannahavn. Saman við Símun P. Jacobsen varð eg prestvígdur í Hvalba 12. august 2007, og sunnudagin eftir varð eg innsettur í Vesturkirkjuni í Havn. Í eitt ár var eg avloysari fyri Berg D. Joensen í Suðurstreymoyar vestara prestagjaldi, har eg arbeiddi saman við Hera Joensen. Tá ið tað skeiðið varð runnið, heitti Jógvan Fríðriksson, bispur, á meg um at fara til Klaksvíkar at avloysa, og síðani havi eg verið her.

Heimstaðurin

Og hvussu riggar tað so at vera prestur í heimstaðnum?

– Eg hevði ongantið ætlað mær at verða prestur í Klaksvík, tí eg helt, at tað kanska ikki fór at rigga so væl. Orðatakið, sum stavar av Jesusar munni, sigur jú, at profetur er ikki vanvirdur uttan á sínum egna heimstaði! Men tað gekk, sum tað gjørdi, og eg havi kent

meg sera væl í heimstaðnum. Í eini 13-14 ár var eg í skúlafrítíðunum avloysari í Heygabúðini. Har lærði eg kundarnar at kenna, og tað er nú komið mær til góða.

Í móðurlegg er ættin úr Køkinum á Hædd og av Vágshøgnum hjá Hildu og Karl á Høvdanum, og í faðirlegg er ættin av Selheyggi – gamli Christian í Grótinum var langabbi – og av Gørðum, har abbin, Hanus, var sonur Giddu og Jens Christian í Toft.

Eru klaksvíkingar óførir at ganga í kirkju?

– Lívið er so nógv øðrvísi, enn tað var inntil fyri ikki so langari tíð síðani. Í Klaksvík er bróðrasamkoman størri, enn hon kanska er nakra aðra staðni í landinum. Eisini í míni egnu familju eru tað samkomufólk, og har eigi eg eisini góðar vinir. Missiónin er bæði í Emmaus og KFUM&K og eisini í Soli deo Gloria. Eg gekk í sunnudagsskúla í Emmaus, og síðani ungdomsárin havi eg kent meg heima í KFUM&K. Har líkar mær framvegis væl. Børnini ganga í sunnudagsskúla, og hjá presti kennist tað sum framhjárættur at møta upp og ikki altíð at vera tann, sum tað verður roknað við skal geva og fylla á.

Og kirkjugongdin?

– Tað er sjálvandi eitt sindur misjavnt, men vit kunnu ikki klaga, hóast talið ikki er tað, sum tað var

fyrí hálvt hundrað árum síðani, tá ið Christianskirkjan var nýggj, og mær er sagt, at Jóhan Nielsen prædikaði fyrí fullari kirkju. Talið er vaksandi, og royndirnar hjá presti eru, at tá ið hann vitjar heima við hús, so sæst tað aftur á talinum á teimum í kirkjuni.

Vit takka fyrí okkum og biðja gleðilig jól. Hanus vil tryggja sær, at tað sæst aftur í greinini, hvussu stóran týðning konan hevur í kallinum hjá honum:

– Lívið í prestagarðinum líkist tí hjá flestu familjum við smáum børnum. Her er ikki so nógv ferðsla, sum tað plagdi at vera í prestagørðum. Skrivstovan er í Christianskirkjuni, har skrivstovufólk tekur sær av tí nógva, og bilurin, telefonin, teldan og aðrir samskiftis- og samferðslumøguleikar bera við sær, at prestur oftast hevur móguleika at avgreiða síni ørindi á staðnum. Mena og eg standa saman í hesum. Hetta er ein hjartasøk fyrí okkum, og tað hevði ikki gingið hjá mær, um hon ikki stóð fult og heilt saman við mær í trúnni og kallinum. At tað eru nógvir fyrímunir at búgva og virka í heimstaðnum er jólaaftan gott dømi um. Mena hevur dagvakt, og sum so mangan, so eru foreldur míni holl og hent at heita á, tá ið so nógv er á skránni, sigur Hanus á Gørðum, sum ynskir øllum eini gleðilig jól.